

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3898/2022
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болице Ваљево, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1481/22 од 10.06.2022. године, у седници већа одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1481/22 од 10.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 390/21 од 24.02.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 390/21 од 07.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име топлог оброка и регреса – разлике укупне зараде, за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, исплати износ од 70.501,87 динара са законском затезном каматом од 23.12.2021. године до исплате, као и износ од 10.632,58 динара на име затезне камате обрачунате до 22.12.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 56.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1481/22 од 10.06.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што су одбијени тужбени захтеви тужиоца којима је тражио да се тужена обавезе да му на име топлог оброка и регреса – разлике укупне зараде, за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, исплати износ од 70.501,87 динара са законском затезном каматом од 23.12.2021. године до исплате, као и износ од 10.632,58 динара, на име законске затезне камате обрачунате до 22.12.2021. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиоца да му тужена на име трошкова парничног поступка исплати износ од 56.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, те обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 7.717,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 10.290,00

динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду код тужене био запослен на пословима ... са коефицијентом за обрачун и исплату плате 8,98. Тужена је у спорном периоду тужиоцу обрачунавала плату множењем коефицијента радног места тужиоца и прописане основице, након чега је целокупно обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивала са минималном зарадом и по потреби допуњавала до износа минималне зараде. У обрачунским листама тужиоца није исказиван топли оброк и регрес, као посебна обрачунска ставка. Вештак економско-финансијске струке извршио је обрачун топлог obroка и регреса у три варијанте и то: према најповољнијим критеријумима за туженог у важећим посебним колективним уговорима у РС, према Општем колективном уговору објављеном у „Службеном гласнику РС“ број 22/97 и према критеријумима из Општег колективног уговора из 2008. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца сматрајући да му припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, јер када се узме у обзир начин обрачуна плате тужиоца, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са чланом 111. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиоцу исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић